

Egy nőalak szürke kontúrja*

„A lelki sebek gyógyulása” – ez állt a papíron, amit Geri nyomott Süti kezébe a menzán. Gina átfutotta. Kétnapos keresztény konferencia Budapesten, amerikai előadók, tolmács lesz.

– Én is mehetek? – kérdezte hirtelen.

Geri összeráncolta a homlokát:

– Ez nem... Igazából csak gyülekezeti tagoknak lehetne...

– Gyere nyugodtan – vágott a szavába Süti.

Gina egy pillanatra elkedvetlenedett. Aztán dac ébredt benne, most már csak azért is odamegy, és ha elküldik, hát tegyék. Akkor nem igaz, amit Süti írt, hogy Isten nem feledkezik el róla.

Valami ronda szürke betonkocka volt, valaha jobb napokat látott épület. A folyosókon műmárvány, az előadóteremben sárgásbarna, foltos szőnyegpadló. És mindenhol nyüzsgöttek az emberek. Főleg fiatalok. Ugyanazzal a kába vigyorral, mint a suliban a megtértek. Gina szorongott. Mit keres ő itt? Geri otthonosan mozgott köztük. Gina leült, amilyen gyorsan csak lehetett, ölébe húzta a táskáját, remélte, hogy nem szólítja meg senki.

64

A színpadon egy zenekar készülődött, a beállás pont olyan volt, mint egy normális koncert előtt: a basszus kevés, kérek még a kontrollba, satöbbi. Az énekes srácnak nagyon szép hangja volt. De miféle koncert lesz? Süti az mondta: dicsőítés, ő nem mert többet kérdezni, az egyházi énekekhez orgonát képzelt. Aztán elkezdődött valami dallamos rock, néha egészen úgy hangzott, mint a Red Hot Chili Peppers, amit Gina annyira szeretett. Egyre többen álltak föl, tapsoltak, az ég felé nyújtogatták a karjukat, behunyták a szemüket, a gyorsabb számokra táncoltak is, főleg a nők, jobbra-balra tipegtek, mint a szatmári friss csárdásban. Gina zavarba jött, lesütötte a szemét. Süti is ott hadonászott mellette, ahogy annak idején a Tankcsapda-koncerteken, csak ahhoz képes most túl sok volt a hallelúja. Gina úgy érezte, mindenki őt nézi, amiért ülve maradt, felállt hát, bámulta a szöveget a kivetítón, tátogott, mintha énekelne, és arra gondolt, nem kéne-e inkább lelécelni, és megvárni Sütit egy kocsmában.

A tombolás elcsendesedett, lassabb dalok következtek, volt, aki letérdelt felemelt karral, Gina csodálkozott, hogy bírják ilyen sokáig, neki már zsibbadt volna a válla. Aztán meghallotta. Az atyáról énekeltek, akinek a kezében sírhatnak, akinek a kezében otthonra találtak. Nézte a képtelen szöveget a kivetítón, és váratlanul sóvárgás fogta el, szeretne volna énekelni, hogy van otthona, pláne, hogy itt, mintha az otthon valami mozgó dolog lenne, nem is ház, hanem sátor, amit az ember magával vihet, és bárhol elénekelheti, hogy

* Részlet egy készülő regényből. Az előző részlet, *Ütés* címmel, 2022. decemberi számunkban jelent meg.

otthona van. Eszébe jutott, amit Süti mesélt, hogy a miatyánkban az eredeti szó nem is atya, hanem apu vagy papa, ahogy a kisgyerek megszólítja az apját. Hogy Jézus azt akarja, hogy így hívjuk az Istent.

Ez volt az utolsó dal, egy pocakos, öltönyös férfi kijött a pódiumra, valami irdatlan ronda amerikai akcentussal beszélni kezdett, náluk a suliban megvetették az ilyet, ők oxfordi angolt tanultak. Azért egész jól lehetett érteni, kész időhúzás volt minden mondat után megállni, hogy a tolmácsnak legyen ideje fordítani. A férfi viccelődött, mintha ez az egész valami jópofa dolog volna, a hallgatók nevettek. Gina nem nevetett, egy papírra firkált, néha leírt egy-két mondatot, amit hallott. Voltak furcsa dolgok is, meg érthetetlenek, hogy ha kiűzzük a démonokat, de felékesítjük nekik a házat, akkor hétszer annyian fognak visszajönni. Ezt faszágnak tartotta, fel is írta a papírra: fasság, így kétessel. Aztán már egyáltalán nem figyelt.

Egy óra múlva fészkelődni kezdett, itt nincs szünet? Vagy csak úgy ki lehet menni? Unta az ücsörgést, az éneklés óta semmi érdekes nem történt. Már ott tartott, hogy kióvakodik, mikor azt hallotta, álljon fel, aki úgy érzi, gyógyulásra van szüksége. Gina meg se várta a fordítást, felállt. Érezte, hogy Süti rábámul, de nem nézett vissza. Nem tudta, miféle gyógyulást akar, egyszerűen arra vágyott, hogy történjen vele valami.

Az amerikai nőt Gabrielának hívták. Kövér volt, barna göndör hajú, valamivel fiatalabb, mint anya. A nevét kérdezte.

– Imádkozhatok érted? – Gina elbizonytalanodott. – Miért imádkozunk?

– Nem tudom – suttogta Gina. – Csak úgy.

A zenekar játszani kezdett egészen halkán, a szép hangú srác énekelt, de csak dúdolt valamit szöveg nélkül. A nő Gina vállára tette a kezét, behunyta a szemét. Félig nyitott szájjal hallgatott egy darabig, aztán halkán beszélni kezdett az Atyához, aki tudja, mire van szüksége az ő gyermekének, Jézushoz, aki a sebeivel gyógyít minket, az Istenhez, aki ismeri Ginát anyja méhétől fogva. Elhallgatott, nem mondott áment, elnyílt szájjal állt tovább, mintha válaszra várna. Gina arra gondolt, ha Sütinek igaza volt, akkor az amerikai nőnek most nem 'father'-t, hanem 'daddy'-t kellett volna imádkoznia. Feszengett, semmit nem érzett, nem tudta, hogy lesz ennek vége. Vagy neki kéne szólania valamit?

– Tizenkettő! – kiáltotta a nő hirtelen, és lángvörös lett az arca. – Regina, mi történt veled, amikor tizenkét éves voltál?

Angolosan, dzsével mondta a nevét, olyan idegenül hangzott, mintha nem is róla beszélne, valaki másról, ahogy idegenek voltak a fölbukkanó emlékek, mintha nem is vele történtek volna, hanem valaki mással. Nem válaszolt. A nő tovább imádkozott, de egészen halkán, suttogva, már nem is angolul, valami más nyelven beszélt, gyorsan, szinte hangtalanul mozgott az ajka, kattogtak a mássalhangzók a szájában, Gina nem tudott leolvasni róla semmit. A szeme félig csukva, alul ijesztően kilátszott a fehérje.

– Egy férfit látok – szólalt meg újra, de a szemét még mindig nem nyitotta ki –, egy fekete szakállas férfit, aki bántott téged. – Gina döbbenten látta, hogy a félig lehunyt szemhéj alól könnyek kezdenek folyni.

– Istenem, mit tett veled ez a férfi! Mit tett veled! – Nem kérdezte. Mondta. Kiáltotta. A kezét még mindig nem vette le Gina válláról.

Gina érezte, hogy előnti a tűz, aztán mintha szétolvadtak volna a csontjai, kifutott belőle minden erő, és összerogyott. Még látta a koszfoltos szőnyegpadlót, aztán semmi, csak feketeség. Lehet, hogy becsukta a szemét. Egy nőalak szürke kontúrja a kora hajnali kék derengésben. Ahogy az ég egyre világosabbá válik, az alak az ellenfényben egyre feketébb. Furcsa nyüszítést hallott, mintha egy kutya vonyítana, de ő maga volt az, forró nedvességet érzett az arcán, a kezén, csak lassan eszmélt rá, hogy a könnyei, valaki megtörölte az orrát, a szája tele volt nyállal, nyelni próbált, aztán lélegezni, görcsösen, szagatottan szívta be a levegőt. Forgott a gyomra, azon sem lepődött volna meg, ha hányni kezd a konferenciaterem sárgásbarna szőnyegpadlójára. Megitatták vízzel, nem tudta, ki, még mindig nem látott, vagy csak nem nyitotta ki a szemét. Érezte, hogy hátrasimítják a haját, cirógatják az arcát, a karját, a hátát, átkarolják a vállát. Megnyugtató érintések voltak, anya tudta így simogatni, ha beteg volt, meg talán Süti. Nem akarta tudni, ki az, csak belefészkelte magát az ölelésbe.

– Minden rendben? – kérdezte valaki. Gina bólogatott, nem is tudatosult benne, milyen nyelven szóltak hozzá.

– Gina, nézz rám! – ez más hang volt, ismerősebb. Gina kinyitotta a szemét. Süti aggódó arcát látta maga előtt, és az amerikai nő, Gabriela tartotta a karjában.

– Jól vagyok – mondta Gina angolul vagy magyarul, vagy lehet, hogy meg sem szólalt, csak gondolta, és belekapaszkodott Gabrielába. A nő megszorította a vállát:

– Fel tudsz állni?

Gina felkelt, körülnézett.

– Gyere, beszéljünk. – Gabriela átkarolta a vállát.

Valami homályos öltözöszerűségbe vezette, kabátok lógtak egy hosszú foga-son, egy keskeny asztalon műanyag poharak, meg óriási termoszkban tea. Gabriela töltött mindkettőjüknek, aztán odahúzott két széket az asztal mellé.

– Ki volt az? – kérdezte Gabriela, miután már egy ideje szorongatták a poharukat. Gina azt hitte, nem fog tudni válaszolni, mit is mondhatna ennek az ismeretlennek, de talán az előbbi sírás oldott fel benne valamit, talán az idegen nyelven volt könnyebb fogalmazni, beszélni kezdett. Most nem zavarta, hogy hibázik. Hogy nem találja a szavakat. Nemcsak a Gyusziról mesélt, a többiek-ről is, mindenkiről: anyáról, nagymamáról, Zsófikáról, Sütiről. Michaelről. Az osztályról. És Pongrác úrról.

A munkát a Gyuszi egyik ismerőse szerezte, és Gina rögtön évváró után elkezdhetett dolgozni. Valami külföldi cég leányvállalata volt, még albérletet is biztosítottak, hogy Ginának ne kelljen nap mint nap hetven percet vonatoznia Berénybe, ahol hétfőtől péntekig, kilenctől ötig az egyik titkárnőt helyettesíti. Gina örült, hogy nem kell otthon lennie, saját szobája van, és életében először saját fizetése lesz.

A főnök szemüveges, enyhén kopaszodó, kigyúrt testű férfi volt, színes öltönyt viselt, csillogó nyakkendőtűt, és hadarva beszélt. Pongrác úrnak hívták, a keresztnévét sose mondta senki. Nem érdekelte, hogy Gina még nem múlt

el tizenhat, persze bejelenteni nem tudja, feketén kapja a pénzt, de két hónap alatt ennyi nettó még egy felnőttnek is szép kis összeg, ha nem betegszik meg, csak ne híresztelje sehol, hogy dolgozik. Az angoltudásával pedig meg volt elégedve. Eleinte csak azt dicsérte, aztán már más is: a szemét, a bőrét, a lábát, aztán, amikor nem látta senki, ha elment mellette, megsimogatta az arcát vagy a kezét.

Gina nem lepődött meg, mikor egy délután arra kérte, hogy maradjon bent tovább, azt mondta, vár egy angol levelet, amire azonnal válaszolni kéne. Gina ült a számítógép előtt, pasziánszozott, a levél nem jött. A főnök kiszólt, hogy főzzön egy kávé, Gina szolgálatkészen felugrott, aztán a friss feketével, két cukorral, bekopogott.

Bőrkanapé volt az irodában, Pongrác úr oda ültette le maga mellé, megkérdezte, iszik-e valamit. Igen, vágta rá Gina, mert tudta, hogy alkohollal könnyebb. A főnök martinit töltött, Gina idegesen kapta fel a poharat, még sosem ivott ilyesmit, egy kicsi kilötyt a kézfeje, odahajolt, lenyalta. A következő pillanatban a pohár nem volt a kezében, a főnök viszont félig rajta feküdt. Gina nem hagyta, hogy megcsókolja, elrántotta a fejét, a férfi a nyakának meg a mellének esett, azt marcangolta, aztán négykézlábra kellett állnia a bőrkanapén. A főnök le sem vetköztette, csak félrehúzta rajta a vékony tangát.

Ő volt az első, aki beszélt, miközben csinálta, Ginának ettől nagyon nehéz volt a német rendhagyó igékre koncentrálni. „Bringen, brachte, hat gebracht, denken, dachte, hat gedacht” – ismételte magában, de még így is hallotta a férfi trágár duruzsolását. „Gehen, ging, ist gegangen, gelingen, gelang, ist gelungen” – Gina próbált hangosabban gondolkodni, hogy ne hallja az erotikusnak szánt obszcén szavakat, a csábító hangolt mély hangot. Szerencsére sok rendhagyó ige van németül, az r-ig el se jutott, mire a férfi lihegve a hátára zuhant.

Két nap múlva meghívta vacsorázni, beszélgetni próbált vele. Gina ezzel végképp nem tudott mit kezdeni. Ha megmondták, milyen pózban kell maradnia, az érthető volt, megtette, amit akartak, aztán békén hagyták. De hogy udvarolnak, az kínos helyzetbe hozta. Nem tudta, mit rendelhet, a legolcsóbbat választotta, és végig lesütve tartotta a szemét. A férfi időnként megsimogatta a kezét, és ez rosszabb volt, mintha ott rögtön a vendéglőben, az asztalon meghágtá volna.

Zavarát a férfi is észrevette, nem hívta többet sehova, de aztán munkaidőben többször is a többiek füle hallatára utasította, hogy maradjon benn tovább. Ilyenkor tényleg elvégeztetett vele valami munkát, de közben folyton hozzá nyúlt, olyan természetességgel, mintha a tulajdona volna. Aztán ha kész voltak, minden átmenet nélkül letolta a nadrágját. Ő volt az első, akinek egyszerűen félt nemet mondani, mikor azt akarta, hogy a szájába is vegye, pedig öklendezett a tisztítószerrel kevert romlott halra emlékeztető íztől.

A Pongrác úr csak nevetett rajta, még tanítgatta is, hogyan kell, és nagyon szórakoztatta Gina vonakodása. Aztán mindenféle furcsa testhelyzetben kellett vele csinálni, nemcsak a bőrkanapén, az íróasztalon is, a szőnyegen, meg állva a falnál. És folyton beszélt hozzá. Gina nem is tudta addig, hogy lehet ilyeneket mondani, a férfi folyamatosan kommentálta, a lehető legdurvább

szavakkal, hogy épp mit csinál vele, mintha valami meccset közvetítené. Gina rettenetesen szégyellte magát emiatt, jobb lett volna, ha csak hörög, mint a Gyuszi szokott.

Az idősebb nők az irodában kezdtek ugyanúgy nézni rá, mint a suliban a lányok, de már nem zavarta. Szerette Pongrác urat. Ha a férfi kiadta a parancsot, megnyugodott, még ő is szereti. Nem nézett fel, csak annyit mondott, jó, és bámulta tovább a monitort. A Pongrác úrnak felesége volt és két gyereke.

Rendes volt, a második hónap végén, mikor elment onnan, kétszer annyi pénzt adott, mint amit először ígért, és mikor elbúcsúzott tőle, megemlítette, hogy a következő nyárra is jöhet, a szabadságolások miatt mindig elkel a plusz munkaerő. És vigyorgott.

Gina nézte a pénzt, és arra gondolt, hány ilyen Pongrác lehet, hány ilyen férfi, aki ugyanígy fizetne neki. Az összeg felét – amiről otthon tudtak – hazavitte anyának, a többit eldugta. Most már megveheti Sütivel a kamerát, és ha még egy-két havi ebédpénzt félretesz, akkor talán elutazhat azzal a segélyszervezettel Kenyába.

Gabriela nem szólt közbe, várta, amíg elfogynak a szavai.

– Te királynő vagy – mondta aztán. – A neved is azt jelenti. Egy királynővel ezt nem tehetik meg!

– Mégis megtették – felelte Gina.

– Mert nem tudtad, hogy királynő vagy. Azt hitted, te csak egy kislány vagy, akinek nincs apukája. Közben a mindenható Isten az apukád – és most 'daddy'-t mondott – aki mostanáig keresett, hogy elmondhassa, ki vagy neki. Szóba állsz vele?

68

Gina könnyei folyni kezdtek, most nem próbálta meg kipislogni vagy letörölni. Mint amikor villanyt gyűjtanak, és a sötét és ijesztő körvonalak helyett ott vannak az ismerős és barátságos tárgyak, és az ember nem tudja, mitől is félt eddig; mint mikor a hibátlan szerkezetet egyszer csak bedugják a konnektorba, és hirtelen működésbe lép, és érthetlenné válik, miért állt mostanáig, Ginának egy pillanat alatt lett egyértelmű, hogy Isten ott van a szobában, ő pedig hozzá tartozik.

– Beszélj hozzá! – biztatta Gabriela. – Szólj Jézushoz. A te nyelveden. Ha én nem is értem, ő érteni fogja!

Gina nagy levegőt vett. Nem tudta, mit mondjon. A falakból áradni kezdett a fehér derengés, a padlóból is, a mennyezetből is, pedig nem égtek a lámpák. A kis öltöző egyre fényesebb lett, Gina meg tudta volna számolni az apró szarkalábakat Gabriela szeme alatt. Becsukta a szemét, és kinyitotta a száját. Később nem emlékezett a szavakra, amik jöttek belőle. Csak arra, hogy a gyomrában szüntelenül érzett üresség eltűnt, a mozdulatai pedig szélesebbek lettek, mint ha meghízott vagy megnőtt volna.

*

Gabriela egy jól menő dél-karolinai kutyakozmetikát adott fel, hogy az Úr hívására a kommunizmus ateista posványába süllyedt európai kis országban az evangéliumot hirdesse. Óriási pusztákat képzelt, bőgatyás lovasokat, borospincéket és petróleumlámpákat, aztán talált egy jól kiépített várost

angolul beszélő keresztényekkel, üzletekkel, autókkal – és jót röhögött magán. Anya nem tudott ilyen harsányan és felszabadultan nevetni. Főleg nem a saját rovására. És nem tudta ilyen lelkesen mesélni a hibáit. Gabriela az Istenről is hasonló lelkesedéssel beszélt, ahogy a szerelmes lányok a pasijukról a koleszban. Ginával pedig úgy bánt, mintha a lánya volna. Sosem volt férje és gyereke.

Az amerikai misszionáriusok közül ő volt az egyetlen, aki mihelyt leszállt a repülő Ferihegyen, elkezdte tanulni a nyelvet, és külön költözött egy nyolcadik kerületi albérletbe. A ház lakói javarészt sokgyerekes cigány családok voltak (anya például ennek egyáltalán nem örült volna), akik közt Gabriela óriási tiszteletnek örvendett, amióta egy éjszakai verekedésben betört fejű férfi sebéét ellátta. Doktornőnek hívták, hiába tiltakozott eleinte akkor még kezdetleges nyelvtudásával, hogy „én nem doktor!”. A gyerekek angol szavakat kiabáltak neki, legtöbbször csúnyákat, mert azokat ismerték, lesték a hatást, de Gabriela általában nem értette, mit mondanak, az ájlávjúra magyarul felelt: „én is szeretlek!”, amit a gyerekek lelkes sikongatással ünnepeltek, a fákkjúra viszont pedagógiai céllal nem reagált.

Mikor vasárnap este megállt a kollégium előtt, és felnézett a kivilágított ablakokra, Gina biztosan tudta, hogy egy napot, egy éjszakát sem bír ki itt tovább. Vissza akart menni Pestre, vissza Gabrielához a Sárkány utcai albérletbe.

– Én nem akarok itt maradni – sóhajtotta.

Süti biztatóan rámosolygott:

– Isten a koleszban is Isten – mondta, és átölelte a vállát.

Gina nem számított rá, hogy valahányszor a szünetben előveszi a Bibliát, amit Sütitől kapott, valaki beszól érte. Leginkább olyasmit, hogy a biztos azért lett szentfázék, mert nem keféli senki, és a fiúk közül egy-kettő mindig ajánlkozott, hogy a végében megoldja a problémát. Gina nem válaszolt, olvasott tovább, szívósan, mint kiskorában, mikor azzal fenyegették, hogy lelövik a mászókaról.

Gabriela tartotta benne a lelket, mindennap órákat beszéltek telefonon. Ő felhívta a Petőfi téren levő fülkéből, Gabriela pedig visszahívta a fülke számát. Az iskolában a hívők között nem érezte jól magát. Szerda reggel ott volt a közös imán, este beült a beszélgetésekre, de a suliban a keresztények legtöbbször egyszerűen buta volt, nem gondolkozott, csak a gyülekezetben tanultakat szajkózta, semmit nem lehetett velük megbeszélni. Mikor erről Sütinek panaszkodott, az csak leintette, hogy ne ítélkezzen, a legbutább embertől is van mit tanulni. Gina elhallgatott, érezte a rendreutasítást, meg is bántódott, el is szégyellte magát. Akkor sem bír ki még két évet Gyarmaton.

Nagyon sokat imádkozott, hogy valahogy eljöhessen hamarabb a suliból, és talán még többet azért, hogy Isten megmutassa az elhívását és a leendő házastársát. Gabriela azt mondta, Istennek mindnyájunkra szüksége van. És hogy mindannyiunk számára rendeltetett egy társ, akivel szent házasságban leélhetjük az életüket, aki számára meg kell őriznünk magunkat. Gabriela hitt ebben, pedig már majdnem negyven volt. Gina gyomra összeszorult. Hogy mondja meg majd annak a fiúnak, akivel Isten egymásnak szánta őket, hogy ő már régóta nem szűz?